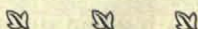

Hazelaar, die ik nu al jaren in observatie heb, had in 1942 zijn bloei pas voltooid op 1 April, dat is anderhalve maand later dan in 1937. En nu zou men kunnen denken, dat hem de tijd ontbroken heeft, om behoorlijk in het begin van Januari 1943 zijn katjes uit den kronkel te krijgen. Je zoudt om daaromtrent zekerheid te krijgen geregeld moeten nagaan, wat er gedurende zomer en herfst in de knoppen gebeurt en dat is best te doen.

Een andere mogelijkheid is deze, dat December '42 en Januari '43 niet zoo bijzonder zacht zijn geweest; temperatuur zelden boven 6° C. Het is nu alweer Maart. Misschien kunnen we bij boom en struik en vaste plant nog wel van die vertragingen waarnemen. De éénjarigen schijnen er geen last van te hebben.

JAC. P. THIJSSSE.

Dr. A. C. OUDEMANS †

Op hoogen leeftijd overleed onze gewaardeerde vriend en medewerker Dr. A. C. OUDEMANS, een bekwaam zoöloog, een bezielend leeraar, een man van groote algemeene belangstelling en voor De Levende Natuur van den aanvang af een waarachtig vriend, die ons onze feilen toonde. In onzen derden jaargang begon hij een reeks „Opmerkingen bij het lezen van De Levende Natuur”, een krachtig dränkje, dat ons zeer heeft gesterkt. Wij zullen hem dankbaar blijven gedenken.

JAC. P. THIJSSSE.

J. C. CETON †

In de eerste maand van dit jaar verloor De Levende Natuur een van haar oudste medewerkers: op 21 Januari 1943 overleed JAN C. CETON op 67-jarige leeftijd.

Van huis uit onderwijzer, koesterde hij, zoals zo vele van zijn vakgenoten, een grote liefde voor de natuur; planten, vogels, insecten, alles had zijn belangstelling, maar zijn grote liefde ging toch uit naar de vlinders, die verzamelde en kweekte hij jaar op jaar en die kende hij dan ook als weinig anderen.

Dat schemert reeds even door in zijn eerste bijdrage in 1897 voor het Juni-nummer van de 2e jaargang, maar komt ten volle tot uiting in zijn prachtige, rijk met foto's geïllustreerde artikelen over onze witjes en onze dagvlinders.

Die fotografie was trouwens eveneens een speciale liefhebberij van hem, daarvan getuigt zijn „Plantenfoto's”.

Zijn laatste artikel „De Hullenberg”, verschenen in 1941, behandelt de flora en fauna, vooral de vlinders uit de naaste omgeving van zijn woning.

Daar, bij Bennekom, zijn CETON en ik vier jaar burens geweest, en in die tijd heb ik hem leren kennen als een gul, hulpvaardig en nobel mens, die nooit klaagde en die, ook toen hij wist, dat hij niet meer beter zou worden, zijn blijmoedigheid tot het laatst behield.

J. WILCKE.